

19

Solkongens Diamant.

Oppe i et lille Land højt mod Nord levede der engang en Konge. Det var saadan en god Konge, men han var meget syg, og Dolstoren rystede paa Hovedet og mente ikke han kunde leve, skønt han fik alle mulige Slags Medicin og Piller, og Kongen forstod godt selv, at han maatte dø. Men Kongen var saa god, at han slet ikke var bange for Døden. Hans eneste Bekymring var hans lille Datter, hvordan hun skulde klare sig i Verden uden sin Far, hun var saadan et dejligt Barn, og Kongen

SOLKONGENS DIAMANT

Oppe i et lille Land mod Nord levede der engang en Konge. Det var saadan en god konge, men han var meget syg, og Doktoren rystede paa Hovedet og mente ikke han kunne leve, skønt han fik alle mulige Slags Medicin og Piller, og Kongen Forstod godt selv, at han maatte dø. Men Kongen var saa god, at han slet ikke var bange for Døden. Hans eneste Bekymring var hans lille Datter, hvordan hun skulde klare sig i Verden uden sin Far, hun var saadan et dejligt Barn, og Kongen

20
vidste ingensteds paa Jorden, hvor han
var sikker paa, at hun kunde være
i Fred.

Saa sendte han Bud til Havkongen
og hans Kone, om de vilde tage Barnet
i Pleje, og det lovede de. Da Kongen
saa dødt kom Prinsessen i Huset
hos Havkongen og hans Kone.

De havde
lange vaade
Haar og Skæg
og lange
Hvalrostæn-
der i Munden.
Prinsessen
kunde slet

ikke lide at være der, der var saa koldt
og slimet, og da hun voxede til, søgte

vidste ingensteds på Jorden, hvor han var sikker paa, at hun kunde være i Fred.

Saa sendte han Bud til Havkongen og hans Kone, om de vilde tage Barnet i Pleje, og det lovede de. Da Kongen saa dødt kom Prinsessen i Huset hos Havkongen og hans Kone.

De havde lange vaade Haar og Skæg og lange Hvalrostænder i Munden.

Prinsessen kunde slet ikke lide at være der, der var saa koldt slimet, og da hun voxede til, søgte

hun tit op til Strandbredden, hvor
 Solen skinnede, og der sad hun og
 drømte og længtes saa ubestemt,
 men naar Folk kom i Nærheden
 flygtede hun sky ud til Havkongens
 Slot, der var bygget af Koraller
 og Perlemor og straaledede langt ud
 over Bølgerne.

Alligevel var der nogen der fik
 hende at se, og
 vidt om Lande gik
 Rygtet om hendes
 Dørlighed. Og der
 kom Prinsler fra alle
 Verdens Kanter og bad
 Havkongen om at faa
 hans deilige Plejedatter
 til Kone, men Hav-

EK 6/5 1917

hun tit op til Strandbredden, hvor solen skinnede, og der sad hun og drømte og længtes saa ubestemt, men naar Folk kom i Nærheden, flygtede hun sky ud til Havkongens Slot, der var bygget af Koraller og Perlemor og straaledede langt ud over Bølgerne.

Alligevel var der nogen der fik hende at se, og vidt om lande gik Rygtet om hendes Dejlighed. Og der kom Prinsler fra alle Verdens Kanter og bad Havkongen om at faa hans deilige Plejedatter til Kone, men Hav-

kongen havde lovet hendes Fader, at hun kun maatte faa den bedste og tapreste Prins, og mange blev vist bort - uden videre, og andre blev sendt ud paa de sværeste Prøver. Men ingen var tapre og dygtige nok til at bestaa dem.

Paa den Tid levede der en fattig Prins, som havde svoret at han vilde have den dejligste Prinsesse i Verden, og han rejste hele Verden rundt paa sin lille Hest,

men ingen af de Prinsesser, han saa, var ham tilpas, for han var fordringsfuld

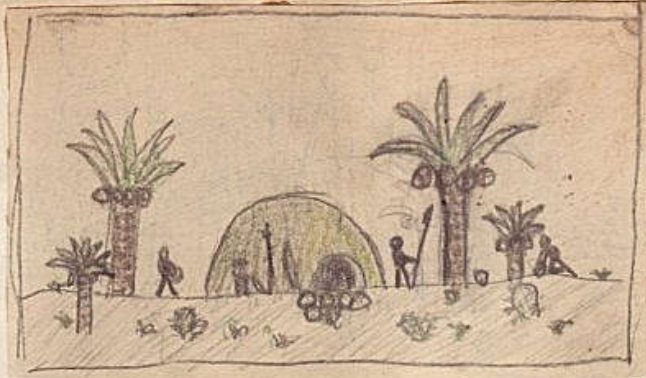
skønt han kun var en fattig Prins. Og han var hele Jorden rundt

-kongen havde lovet hendes Fader, at hun kun maatte faa den bedste og tapreste Prins, og mange blev vist bort uden videre, og andre blev sendt ud paa de sværeste Prøver. Men ingen var tapre og dygtige nok til at bestaa dem.

Paa den Tid levede der en fattig Prins, som havde svoret at han vilde have den dejligste Prinsesse i Verden, og han rejste hele verden rundt paa sin lille Hest, men ingen af de Prinsesser han saa, var ham tilpas, for han var fordringsfuld skønt han kun var en fattig Prins.

Og han var hele Jorden rundt.

(tegning: Erik, 12.03.1918)

23

I Syden hos de
Vilde var han.
Der oplevede
han mange
mærkelige Æventyr

– han befriede en Herre og tre pæne
Damer fra at blive spist af menneske-
skæderne, men deres Tak vilde han
slet ikke høre paa. Og han selv var
en Dag lige ved at blive ædt af en

I Syden hos de Vilde var han. Der oplevede han mange mærkelige Æventyr – han befriede en Herre og tre pæne Damer fra at blive spist af Menneskeæderne, men deres Tak vilde han slet ikke høre paa. Og han selv var en Dag ved at blive ædt af en

(tegninger: Holger, 14.05.1917. Bengt, 18.12.1917)

Løve. Han maatte redde sig op i et højt træ, men da Løven kravlede op efter ham, stoppede han en Kokosnød, der hang i Træet, ned i Halsen paa den, saa den kvaltes.

3/11
Løve
1917

Og han var paa Nordpolen, hvor de ror i Kajak, og hvor der

4/11
21/9
17

er Isbjørne og Søløver, og i Amerika hos Indianerne. Overalt oplevede han de mærkeligste Æventyr. Og til Kina kom han og besøgte Kejseren

Løve. Han maatte redde sig op i et højt træ, men da Løven kravlede op efter ham, stoppede han en Kokosnød, der hang i Træet, ned i Halsen paa den, saa den kvaltes..
Og han var paa Nordpolen, hvor de ror i Kajak, og hvor der er Isbjørne og Søløver, og i Amerika hos Indianerne. Overalt oplevede han de mærkeligste Æventyr. Og til Kina kom han og besøgte Kejseren.

(tegninger: Bengt, december (?) 1917. Holger, 21.09. 1917)

HK 21/1917

Kejseren tog vel
imod Prinsen og
viste ham sin
Datter, som kun
de allermest ud-
valgte fik at se.
Hun var udstillet
i en stor Glasklokke

og var ganske dejlig, men hun
havde skæve Øjne og
smaabitte sammentrykte
Fødder, og det
kunde Prinsen slet ikke lide, og
saa rejste han igen.

Men ovre i Kina mødte
han en lillebitte klog
Kineser. Han var helt
gul i Ansigtet og
hans Hoved var
vældig stort saa
at det kunde rumme
forfærdelig meget. Og han sagde

Kejseren tog vel imod Prinsen og viste ham sin Datter, som kun de allermest udvalgte fik at se.

Hun var udstillet i en stor Glasklokke og var ganske dejlig, men hun havde skæve Øjne og smaabitte sammentrykte Fødder, og det kunde Prinsen slet ikke lide, og saa rejste han igen.

Men ovre i Kina mødte han en lillebitte klog Kineser. Han var helt gul i Ansigtet og hans Hoved var vældig stort saa at det kunde rumme

NK
3/10
7

til Prinsen, at den dejligste
Prinsesse i Verden var
slet ikke at finde andre
Steder end ovre hos Hava-
kongen og Havdronningen.
De havde en Plejedatter, som
var dejligere end alle andre

Prinsesser i Verden.

Saa rejste Prinsen de mange Hundrede
Mil ind til Havkongen, og da han
saa hans Plejedatter forstod han
strax at den lille gule Mand havde
sagt Sandhed, for Prinsessen var
dejligere end alle de Prinsesser,
Prinsen før havde set. Og Prinsessen
saa saa god og venlig ud og saa
bedrøvet. Men Havkongen sagde, at
det kunde slet ikke nytte at kom-

til Prinsen, at den dejligste Prinsesse i Verden var slet ikke at finde andre Steder end ovre hos Havkongen og Havdronningen. De havde en Plejedatter, som var dejligere end alle andre Prinsesser i Verden.

Saa rejste Prinsen de mange Hundrede Mil ud til Havkongen, og da han saa hans Plejedatter forstod han strax at den lille gule Mand havde sagt Sandhed, for Prinsessen var dejligere end alle de Prinsesser, Prinsen før havde set. Og Prinsessen saa saa god og venlig ud saa bedrøvet. Men Havkongen sagde, at det kunde slet ikke nytte at kom-

29
me her og fri til Prinsessen, for der
havde været saa mange, og ingen var
gode nok. For at faa Prinsessen maatte
han vise, at han duede, og han maatte
skaffe Solkongens Diamant, men
mange havde prøvet paa det, og ingen
som havde prøvet, var nogensinde
kommet tilbage. Men Prinsen gik
bedrøvet bort, for han vidste slet ikke
hvordan han skulde faa fat i Sol-
kongens Diamant, og Prinsessen havde
set saa venligt paa ham. Som han
nu gik saa bedrøvet hen ad Lande-
vejen, glemte han Tiden og det blev
mørk Nat og Tiden gik og Solen
begyndte at komme frem i Øst.
Men Solen saa saa smilende ud,
at han fik sit Mod tilbage

-me her og fri til Prinsessen, for der havde været saa mange, og ingen var gode nok. For at faa Prinsessen, maatte han vise, at han duede, og han maatte skaffe Solkongens Diamant, men mange havde prøvet paa det, og ingen som havde prøvet, var nogensinde kommet tilbage. Men Prinsen gik bedrøvet bort, for han vidste slet ikke hvordan han skulde faa fat i Solkongens Diamant, og Prinsessen havde set saa venligt paa ham. Som han nu gik saa bedrøvet hen ad Landevejen, glemte han Tiden og det blev mørk Nat og Tiden gik og Solen begyndte at komme frem i Øst. Men Solen saa saa smilende ud, at han fik sit Mod tilbage.

Han bestemte sig til at rejse, lige til han naaede Solkongen, og han tog

HK 21/9/17

saa en Rustning paa, som han havde faaet af sin gode Gudmoder, og som kunde modstaa baade Ild og Vand og Trolddom, og saa rejste han mod Øst, hvor han

havde set Solen staa op, Og Fuglene sang i Skoven, og han spurgte dem, hvor langt der var til Solkongens Slot. Derom vidste Fuglene ikke noget, men de kunde føre Prinsen til Fuglenes Konge og han vidste nok Besked. Saa fløj han paa Ryggen af en stor Svane, og

Han bestemte sig til at rejse, lige til han naaede Solkongen, og han tog saa en rustning paa, som han havde faaet af sin gode Gudmoder, og som kunde modstaa baade Ild og Vand og Trolddom, og saa rejste han mod Øst, hvor han havde set Solen staa op. Og Fuglene sang i Skoven, og han spurgte dem, hvor langt der var til Solkongens Slot. Derom vidste Fuglene ikke noget, men de kunde føre Prinsen til Fuglenes Konge og han vidste nok Besked. Saa fløj han paa Ryggen af en stor Svane, og

de fløj Hundrede af Mile, men om Aftenen kom de til Fuglenes Konge, en vældig Ørn. Den vidste, hvor Solkongen

W.K.
3/10 17

bode, men ingen Dødelig kunde komme ham nær. Dog Prinsen var ikke bange, han stode paa Rustningen fra Gudmoderen og bad Ørnen om at føre ham til Solkongen. Og Ørnen tog ham paa sin Ryg, og de fløj Dag og Nat, Uger igennem, og der blev varmere og varmere og lysere og lysere. Endelig naaede

de fløj Hundrede af Mile, men om Aftenen kom de til Fuglenes Konge, en vældig Ørn. Den vidste, hvor Solkongen bode, men ingen Dødelig kunde komme ham nær. Dog Prinsen var ikke bange, han stode paa Rustningen fra Gudmoderen og bad Ørnen om at føre ham til Solkongen. Og Ørnen tog ham paa sin Ryg, og de fløj Dag og Nat, Uger igennem, og der blev varmere og varmere og lysere og lysere. Endelig naaede

de Solkongens Slot, det straaledede som
Guld og Diamanter, men Solkongen

BK
3/10 17

selv var frygtelig
at se.

Og da Prinsen sagde,
at han var kommen
for at hente Solkongens
Diamant, lo Kongen
saa det billedrede
og tordnede, og hans
Ansigt straaledede,
saa Sveden drev
ned ad Prinsen, der

blev næsten brunstegt paa den ene
Side. Og Solkongen sagde, at sin
Diamant havde han givet til sin
Søn, der var Kejsen i Japan, men
ingen kunde faa fat i den, for den
passede Hundreder af Solbrodte paa.

de Solkongens Slot, det straaledede som Guld og Diamanter, men solkongen selv var frygtelig at se. Og da Prinsen sagde, at han var kommet for at hente Solkongens Diamant, lo Kongen saa det buldrede og tordnede, og hans Ansigt straaledede, saa Sveden drev ned ad Prinsen, der blev næsten brunstegt paa den ene Side. Og Solkongen sagde, at sin Diamant havde han givet til sin Søn, der var Kejsen i Japan, men ingen kunde faa fat i den, for den passede Hundreder af Soltrolde paa.

(tegning: Bengt, 3.10.1917)

Men Prinsen var ikke forknytt, han vilde forsøge, og han lukkede Hjælmgitteret paa sin Rustning, saa vidste han, at han var beskyttet mod al Slags Trolde.

Og han rejste, og naaede til sidst til Kejseren af Japan, Solkongens Søn. Diamanten straalte over hovedet paa ham som en lille Sol, og Prinsen tog den ganske rolig. Men alle mulige Trolde, og Hexe foer efter ham. Dog hjalp alle deres Kunster ikke, for Prinsens Rustning beskyttede ham, og de hylede og skreg og foer omkring ham for at gøre ham bange, de strakte

AKK
1/12/17.

Men Prinsen var ikke forknytt, han vilde forsøge, og han lukkede Hjælmgitteret paa sin Rustning, saa vidste han, at han var beskyttet mod al Slags Trolde.
Og han rejste og naaede til sidst til Kejseren af Japan, Solkongens Søn. Diamanten straalte over hovedet paa ham som en lille sol, og Prinsen tog den ganske rolig. Men alle mulige Trolde og Hexe foer efter ham. Dog hjalp alle deres Kunster ikke, for Prinsens Rustning beskyttede ham, og de hylede og skreg og foer omkring ham for at gøre ham bange, de strakte

(tegning: ?)

lange hæsleige Arme med Haar og Kløer ud efter ham, men han gik rolig frem med Diamanten i Haanden. Saa blev der pludselig stille, og alle Troldene forsvandt, og Prinsen, der var træt og udmattet, satte sig ned for at hvile, og han slog Hjælmgitteret til Side, for at aande frit. Men saa foer to smaa bitte

væmmelige Soltrolde frem og pustede ham deres hede Aande i Ansigtet, og strax blev han forvandet til en lille Hest.

Men Hesten slugte Diamanten og galopperede af paa sine

lange hæsleige Arme med Haar og Kløer ud efter ham, men han gik rolig frem med Diamanten i Haanden. Saa blev der pludselig stille, og alle troldene forsvandt, og Prinsen, der var træt og udmattet, satte sig ned for at hvile, og han slog Hjælmgitteret til Side for at aande frit. Men saa foer to smaa bitte væmmelige Soltrolde frem og pustede ham deres hede Aande i ansigtet, og strax blev han forvandet til en lille Hest.

Men Hesten slugte Diamanten og galopperede af paa sine

hurtige Ben, saa Trolldøjet blev langt tilbage. Og den løb ind over Asiens Stepper for at naa Havkongens Slot. Den løb og løb og følte sig allerede i sikkerhed, da den pludselig mærkede et Reb, der snørede sig sammen om dens ene Bagben – det var en Lasso, der var slynget efter den, og den kom i Fangenskab.

hos en lille onskabsfuld Mand med eet Ben, der spærrede den inde og pinte og plagede den og slog den med sine Krykker, og han

hurtige Ben, saa Trolldøjet blev langt tilbage. Og den løb over Asiens Stepper for at naa Havkongens Slot. Den løb og løb og følte sig allerede i sikkerhed, da den pludselig mærkede et reb, der snørede sig sammen om dens ene Bagben – det var en Lasso, der var slynget efter den, og den kom i Fangenskab hos en lille onskabsfuld Mand med eet Ben, der spærrede den inde og pinte og plagede den og slog den med sine Krykker, og han

34

hængte paa dens Ryg og slap den aldrig af Syne. Og hos ham var den stakkels Hest i et helt Aar, men saa en Dag, da den kom med sin lille ækle Plageaand paa ryggen ned til Bredden af en stor Flod, sprang den pludselig i Vandet, og Dværgen, som havde Vandkræk, hylede og skreg og slap sit Tag, men Hesten svømmede over paa den anden Side og løb og løb, til den endelig kom ud til Stranden ved Havkongens Rige. Der sad den dejlige Prinsesse, og Hesten løb lige hen til hende og lagde sig ned, og den lagde udmattet sit Hoved i hendes Skød, og hun klappede den. Men Hesten saa paa hende med saa bedrøvede

hængte paa dens Ryg og slap den aldrig af Syne. Og hos ham var den stakkels Hest i et helt Aar, men saa en Dag, da den kom med sin lille ækle Plageaand paa ryggen ned til Bredden af en stor Flod, sprang den pludselig i Vandet, og Dværgen, som havde Vandkræk, hylede og skreg og slap sit Tag, men Hesten svømmede over paa den anden Side og løb og løb, til den endelig kom ud til Stranden ved Havkongens Rige. Der sad den dejlige Prinsesse, og Hesten løb lige hen til hende og lagde sig ned, og den lagde udmattet sit Hoved i hendes Skød, og hun klappede den. Men Hesten saa paa hende med saa bedrøvede

Øjne - den mindede hende om en
 dejlig Prins, hun engang saa, og
 som rejste ind efter Solkongens
 Diamant, men aldrig kom tilbage,
 og hun græd og kyssede Hesten midt
 paa Mullen og sagde, at hun altid
 vilde have den hos sig og aldrig vilde
 gifte sig, for der vilde aldrig komme
 me nogen Prins, som hun kunde
 holde mere af end den lille Hest

Saa satte hun sig op
 paa Hesten og red lige
 hjem til Havkongens
 Slot. Men en Dag
 da hun red paa
 Hesten, løb den pludselig
 med hende langt
 ind i Landet, og
 alt hvad hun trak i Tømmen hjalp

Øjne – den mindede hende om en dejlig Prins, hun engang saa, og som rejste ud efter Solkongens Diamant, men aldrig kom tilbage, og hun græd og kyssede Hesten midt paa Mulen og sagde, at hun altid vilde have den hos sig og aldrig vilde gifte sig, for der vilde aldrig komme nogen Prins, som hun kunde holde mere af end den lille Hest.

Saa satte hun sig op paa Hesten og red lige hjem til Havkongens Slot. Men en Dag da hun red paa Hesten, løb den pludselig med hende langt ind i Landet, og alt hvad hun trak i Tømmen hjalp

ikke, den løb ind i en stor By og forbi
 Slottet og Slotskirken og op ad Trapp-
 pen i et stort Hus ved Siden af
 Slotskirken, og med Forhøven bankede
 den paa Døren, som strax blev
 aabnet. Men den, der
 lukkede op, var ingen
 anden end Biskoppen
 selv, og han blev saa for-
 skrækket da han saa
 Prinsessen til Hest
 paa Trappegangen, at
 han slog Korsets Tegn. Men det
 kan ingen Trolddom modstaa,
 og strax stod Prinsen der med Sol-
 kongens Diamant, der lyste og
 strålede som Solen selv. Prinsessen
 der endnu sad paa Ryggen af ham
 blev rød som Blod, og hun faldt

BK.
 7/5/17

ikke, den løb ind i en stor By og forbi Slottet og Slotskirken og op ad Trappen i et stort Hus ved Siden af Slotskirken, og med Forhøven bankede den paa Døren, som strax blev aabnet. Men den, der lukkede op, var ingen anden end Biskoppen selv, og han blev saa forskrækket da han saa Prinsessen til Hest paa Trappegangen, at han slog Korsets Tegn. Men det kan ingen Trolddom modstaa, og strax stod Prinsen der med Solkongens Diamant, der lyste og strålede som Solen selv. Prinsessen der endnu sad på Ryggen af ham blev rød som Blod, og hun faldt

(tegning: Bengt, 7.05.1917)

næsten besvimmel i hans Arme. Men
hun kom snart til sig selv, og de
ilede hjem til Havkongen,
der blev saa glad saa glad
og strax gav sit Samtykke
til Brylluppet. Og Prin-
sens Moder, Enkedron-
ningen kom til Bryll-

BK
9/12/17

luppet, og
ingen Prinsesse i Verden
har haft en yndigere
Svigermoder.

BK
9/8/17

De fik mange dej-
lige Bryllupsgaver
og Brylluppet var
en strålende Fest.

Men den dejligste
Bryllupsgave fik de, da de rejste hjem
til Prinsens eget Slot, da gav

næsten besvimmel i hans Arme. Men hun kom snart til sig selv, og de ilede hjem til Havkongen, der blev saa glad saa glad og strax gav sit Samtykke til Brylluppet. Og Prinsens Moder, Enkedronningen kom til Brylluppet, og ingen Prinsesse i Verden har haft en yndigere svigermoder. De fik mange dejlige Bryllupsgaver og Brylluppet var en strålende Fest. Men den dejligste Bryllupsgave fik de, da de rejste hjem til Prinsens eget Slot, da gav

(tegninger: Bengt, 9.12.1917. Holger, 9.08.1917)

BK
6/17

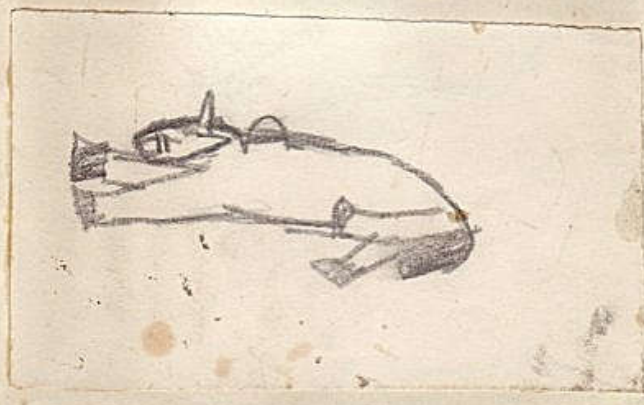

Havkongen dem den
dejlige Diamant
med som Brude-
gave. De satte den
op i en Lygte foran
Slottet, og den lyste
og straaede, saa

der var lige saa lyst om ~~Dagen~~
Natten som om Dagen.

Men oppe paa Biskoppens
Trappe laa Resten af den lille
Hest

BK
6/15/17

Havkongen dem den dejlige Diamant med som Brudegave. De satte den op i en Lygte foran Slottet, og den lyste og straaede, saa der var lige saa lyst om Natten som om Dagen. Men oppe paa Biskoppens Trappe laa Resten af den Lille Hest.

(tegninger: Bengt, 4.04. og 6.05.1917)